

Rugăciunile unei mame

Un prieten m-a rugat să vizitez un bolnav care își simțea sfârșitul aproape și era în mare chin sufletesc. Omul avea în urma sa o viață tristă și acum se temea să se întâlnească cu Dumnezeu.

Am găsit bolnavul sprijinit de perne, șezând la fereastră într-un fotoliu. În exterior părea să nu-i lipsească nimic. Cum am observat curând, el avea în soția sa o îngrijitoare devotată, atentă. În timpul căsniciei ei, doamna Martin nu aflase o dragoste deosebită din partea soțului ei, cel mai puțin atunci când – așa cum, cu regret, era cazul de multe ori – băuse alcool după pofta inimii. Cu toate acestea, ea făcea pentru el în boala lui ce îi stătea în puteri. Dar în marele său chin sufletesc, care venise peste el odată cu boala, ea nu putea să-l ajute. Nici chiar ea nu-L cunoștea pe Domnul Isus și, prin urmare, nu știa nimic despre Izvorul apei vieții.

Pe parcursul discuției am aflat că Martin, care de meserie era vizitiu, se alesese cu o răceală puternică în urmă cu două luni, la un drum de noapte. El venise acasă din drumul acela cu sentimentul sigur că acela fusese ultimul.

„Doctorul nu poate să mă ajute mai mult”, a spus el. „Simt că sfârșitul meu este aproape. Tot ce îmi mai doresc este să știu cum pot să fiu mântuit.

„De ani și ani”, a continuat el, „am trăit mai rău decât un păgân. Aș fi avut destule ocazii să ascult Cuvântul lui Dumnezeu, dar n-am avut chef pentru aceasta. Pe Biblia mea, pe care o posed încă de timpuriu, n-am învrednicit-o cu nicio privire. Cu toate acestea cred că există un Dumnezeu, un rai și un iad. Pentru rai”, a suspinat el îngrijorat, „nu sunt pregătit, iar de iad mi-e groază.”

Am aflat mai departe, că Martin avusese o mamă credincioasă. Ea era moartă deja de mulți ani, dar multe dintre cuvintele ei îi rămăseseră fiului în amintire.

„Înainte de toate trebuie acum să mă gândesc mereu”, și-a încheiat bolnavul relatarea, „cum mi-a arătat mama mea de multe ori, că moartea mi se va părea grea cândva, dacă trăiesc fără Mântuitorul. Buna mamă se ruga regulat cu noi pe când mai eram copii. În plus, obișnuia să ne numească pe fiecare în parte pe nume înaintea lui Dumnezeu. Seara și dimineața ne pune să citim alternativ din Biblie, cu glas tare. Dar cel mai limpede stă înaintea mea clipa când ea ne-a chemat la patul morții ei și ne-a pus pe toți să promitem că vom căuta calea spre cer, unde tatăl nostru plecase deja de mult înaintea ei. Plângând amar, toți i-am făcut promisiunea. Dar când a fost plecată de la noi și nu s-a mai îngrijit nimeni cum trebuie de noi, cuvintele ei bune și promisiunile noastre au fost curând uitate. Eu aveam pe atunci paisprezece ani și am ajuns curând într-un oraș mare, unde am devenit grăjdar. În viața aspră, care începea acum pentru mine – veneam în legătură cu tot felul de oameni, care nu exercitau asupra mea influența cea mai bună – am găsit tot mai multă și mai multă plăcere. Curând au fost șterse toate impresiile serioase primite și n-a durat mult până când mă purtam mai rău decât ceilalți. Dacă ocazional eram conștient de viața rea pe care o duceam, atunci trebuia să mă gândesc mereu la mama mea și atunci era o ușurare pentru mine că ea nu mai trăia. Ce mâhnire aș fi fost pentru ea!

„Dar acum” — bolnavul a suspinat adânc — „mi se întorc în memorie așa de limpede toate îndemnulile afectuoase ale mamei mele, ca și când tocmai le-aș fi auzit în gura ei. Ah, spuneți-mi”, s-a întors el deodată rugător spre mine, „mai există o nădejde pentru mine ca să fiu mântuit?”

„Slavă Domnului! Ea există”, am răspuns eu. „Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nicio îndoială asupra acestui fapt. Ascultați!” Spunând acestea, am deschis Noul meu Testament și am citit, accentuând fiecare cuvânt:

„*Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său [al lui Dumnezeu], ne curățește de orice păcat.*”

„Dacă păcatul este roșu ca sângele”, am adăugat eu, explicând, „dacă este negru ca iadul, dacă sunt păcate deja de mult uitate, păcate ale tinereții sau ale bătrâneții – *de orice păcat* ne curățește sângele prețios. Există o singură condiție pe care o aveți de îndeplinit, și anume, *să credeți Cuvântul lui Dumnezeu*. Totodată pot să vă spun, domnule Martin, că cuvântul pe care tocmai vi l-am citit, este un mesaj cu totul personal al lui Dumnezeu pentru dumneavoastră.”

Bolnavul mă privea oscilând între nădejde și îndoială.

„O”, a răspuns el, „sunt convins că nu veți amăgi un muribund în chinul său sufletesc. Dar să fie într-adevăr un mesaj al lui Dumnezeu către mine, care am fost mai bine de patruzeci de ani un păcătos rău, nenorocit, un om care n-a vrut să știe nimic despre El și despre Cuvântul Său?”

„Firește că este cu totul de neînțeles și totuși adevărat, domnule Martin”, am răspuns eu, „că dragostea lui Dumnezeu v-a urmat până astăzi și vă caută. Despre această dragoste citim: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca *oricine crede în El* să nu piară, ci să aibă viață eternă”. Dacă-L credeți pe Dumnezeu, în mod simplu, atunci puteți, stricat și rău cum sunteți, încă în clipa aceasta să primiți iertarea tuturor păcatelor dumneavoastră și siguranța mântuirii dumneavoastră veșnice, pentru că Dumnezeu spune: „*pentru ca oricine crede în El* să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

Apoi am îngenuncheat împreună cu soția sa și m-am rugat Domnului, ca El să răspundă în har rugăciunilor mamei și să-l lase pe bolnav să găsească acum calea mântuirii. Înainte să plec i-am dat câteva scrieri care vorbeau într-un limbaj simplu, ușor de înțeles, despre harul lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți.

Când am revenit în dimineața următoare, l-am găsit pe Martin fericit. Tot chinul sufletesc dispăruse și pe fața lui era o pace liniștită. El crezuse ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său, acceptase vestea că „sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”, iar consecința fusese că toată povara, toată vina păcatului de peste patruzeci de ani dispăruse de la el.

De fapt, era minunată transformarea petrecută cu omul acesta. Nu mai exista niciun fel de urmă de îndoieli și de temeri. El se încredea în Dumnezeu și sufletul său savura pacea adâncă.

„Sângele care curățește orice păcat”, spunea el, „m-a spălat și pe mine curat de orice vină. Dumnezeu mi-a deschis ochii și acum pot să-L privesc pe El, care a făcut totul bine pentru mine, pe Isus, Mântuitorul meu. Aseară, când ați plecat, soția mea mi-a citit cele două scrieri pe care ni le-ați lăsat aici și ambele au devenit o binecuvântare pentru mine.”

Eram așa de impresionat de cele ce auzeam și vedeam, încât o vreme n-am găsit niciun cuvânt. Cât de minunat se gândise Dumnezeu credincios la rugăciunile de mult petrecute ale unei mame credincioase!

„Un lucru este sigur”, am spus eu în cele din urmă, „rugăciunile mamei dumneavoastră au primit astăzi răspunsul. Ea v-a pus pe inimă la paisprezece ani s-o regăsiți cândva în cer. Ați promis aceasta cu plăcere, dar v-ați uitat curând promisiunea. Dar Dumnezeu credincios, în fața Căruia muribunda a pronunțat atât de des numele dumneavoastră, n-a uitat rugăciunile ei. La El, rugăciunile părinților sunt bine păstrate, ca mai devreme sau mai târziu, după plăcerea Sa, să primească răspuns.”

Pe când vorbeam așa, bolnavul a început să plângă tare și a spus printre hohote:

„Mamă, dragă mamă, curând îți vei revedea fiul, cel așa de tare rătăcit, alb și curat spălat în sângele Mielului!”

Deoarece era foarte epuizat, l-am părăsit.

Ultima mea vizită a fost într-o sâmbătă după-amiază. Ca de obicei, Martin stătea aproape de fereastră. Pe o mäsută, în fața sa, era Biblia deschisă și o carte de cântări. Soția sa și eu ne-am așezat lângă el și eu am citit frumosul psalm cunoscut, care vorbește așa de emoționant despre dragostea și credințioșia bunului Păstor.

Martin nu răspundea nimic, ci privea lung și tăcut în sus, spre cer.

„Vedeți cât este de luminos!” a spus el în cele din urmă. „Acolo voi fi curând. Cerul este acum patria mea.”

După aceea m-a rugat să-I mulțumesc Domnului pentru tot ce a făcut pentru el. El personal era prea slăbit pentru aceasta.

După ce ne rugaserăm, el i-a spus soției sale:

„Maria, tu încă nu te-ai decis pentru Domnul. Nu amâna! Știu că am fost un soț rău pentru tine și a trebuit să ai multă răbdare cu mine. Dar, nu-i așa, tu m-ai iertat?”

Ea și-a pus brațele în jurul gâtului soțului muribund și l-a sărutat.

Mi-am luat rămas-bun cu promisiunea să revin luni, deoarece toată duminica eram împiedicat să fac vreo vizită.

Luni am pornit la drum deja de dimineață. Dar nu l-am mai întâlnit pe bolnav în viață. Deja părăsise pământul acesta pentru totdeauna și intrase, jubilând, în paradis.

Deasupra porții bisericii franciscane din Fiesole, în Florența, se găsește următoarea inscripție:

Un singur Dumnezeu! Dacă El este vrăjmașul meu, cine mă va mântui? Un singur suflet! Dacă-l pierd, ce-mi mai rămâne!?

Care este starea sufletului *tău*, prietene?

Titlul original: „Einer Mutter Gebete”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*